

“Quan el Borbó ha vingut a Barcelona, tots han acotat el cap”

JORDI PLAY

Us presenteu a primàries per ser cap de llista a les municipals de Barcelona per un partit, Solidaritat Catalana per la Independència (SI), al qual acabeu d'aterrar. Creieu que podeu guanyar?

—Sóc partidari d'aquella frase del mestre Sunzi que diu “No endeguis cap batalla que no puguis guanyar.” Per tant, em presento amb la convicció i l'esperança que puc guanyar-les, però amb la consciència que s'hi presentaran més persones i que seran companys però rivals. Serà gent capacitada i preparada. Haurem de treballar de manera intensa trepitjant els deu districtes de la ciutat de Barcelona i explicant per què considero que la meua candidatura és la que més pot beneficiar el projecte de SI. Espero que això tingui el suport d'una majoria de militants i adherits.

—Creieu que teniu el suport de López Tena i Uriel Bertran pel fet que fossin a l'acte de presentació de l'acord amb l'associació que presideix, Catalunya Acció, el mateix acte en què va fer pública la vostra decisió de presentar-vos?

Santiago Espot (Pobla de Segur, Pallars Jussà, 1963) és un dels candidats que es presentaran a les primàries de Solidaritat per la Independència (SI) a l'alcaldia de Barcelona, el 13 de març.

—A l'acte ja vaig explicar que SI és el màxim referent de l'independentisme institucionalment parlant. Tot procés d'independència es pot fer des de dins de les institucions —ja sigui el Parlament o els ajuntaments— i des de fora, des del vessant popular. Nosaltres, des de l'associació, representem, en part, aquest vessant popular que dona suport a SI perquè la coalició ha demostrat que té un discurs amb l'objectiu prioritari de la declaració unilateral d'independència. I Catalunya Acció ha decidit que una de les millors maneres de fer gran, potent i més efectiva l'opció electoral de SI és presentar-me a mi dins de Solidaritat. El fet que Uriel Bertran i Alfons López Tena hi fossin em plau perquè són dos dels diputats d'aquest partit que a partir d'ara

és el meu. Això significa que tinc més o menys el seu suport? Ells són neutrals davant de les primàries perquè no hem d'oblidar que aquest procés no té candidat a la direcció, sinó que s'hi elegeix tota la llista per Barcelona, des del cap de llista fins als suplents.

—Probablement us enfrontareu a Joan Laporta, fins la setmana passada cap visible de Solidaritat, que formarà part de la candidatura d'Esquerra i Reagrupament a Barcelona.

—Caldrà veure si jo guanyo les primàries i què passa finalment amb Laporta, però suposo que sí que anirà a la llista d'Esquerra. Serà una situació ridícula. I és provocada per la gran frivolitat d'aquest personatge. Una frivolitat que no té cabuda en l'independentisme, que

és un ideal pel qual ha deixat la vida molta gent. Que es prengui aquest ideal amb tanta frivolitat em sap greu. I em sap greu per la gent de Solidaritat: han treballat molt perquè el qui fins ara era el seu líder arribés al Parlament, i ara els deixa amb una mà al davant i l'altra al darrere. A més, aquesta Esquerra Republicana a la qual s'acosta Laporta és la mateixa de la qual ell, el mes de juliol, no en volia saber res.

—Joan Laporta no volia saber res d'Esquerra?

—Laporta mateix deia que no eren independentistes. Doncs ara són els mateixos exactament. Per a no canviar, no han canviat ni el president que ha portat el partit a una situació nefasta.

—Us hauria agradat arribar a un acord amb Esquerra i Reagrupament?

—Hauria estat una cosa positiva sempre que es complissin les condicions que SI va posar damunt la taula, que és un candidat independent que no formés part de cap de les dues formacions. Per què? No ens enganyem: Esquerra vol un candidat, en Jordi Portabella, que és a l'ajuntament des del 1993, si no recordo malament, i en tot aquest temps encara és l'hora que, des dels rengles d'Esquerra Republicana, s'hagi demostrat que es feia una política independentista. Que jo sàpiga, el Fòrum de les Cultures no va destacar per la seva projecció independentista. La seva actitud amb relació al zoo tampoc no dóna marge de maniobra per ser o no ser independentista. I, darrerament, Jordi Portabella és conegut per la preocupació per la depressió d'una elefanta. Entenc que a la gent de SI se li faci difícil de pactar amb un candidat com Jordi Portabella.

—No hi havíeu parlat mai amb Laporta, sobre l'entrada de Catalunya Acció a SI?

—No. És que ell no és SI, sinó Democràcia Catalana. Catalunya Acció ha signat amb el secretari general de SI, Uriel Bertran. Laporta no forma part dels òrgans executius de SI.

—Al Parlament SI ha deixat molt clar que no pacta amb ningú que no vulgui la declaració unilateral de la independència. Què defensa SI per a les municipals?

—Segons el meu parer —perquè encara no s'ha elaborat el programa ni hi ha un candidat elegit a les primàries—, el

programa que ha de defensar és el que vaig presentar en una conferència el mes passat a l'Ateneu Barcelonès. Les polítiques des de l'ajuntament han d'anar adreçades a potenciar al màxim, a través de la ciutat de Barcelona —gràcies a la seva projecció internacional—, les ànsies de Catalunya de llibertat i de proclamar un estat. Això, com a primer punt. Com a segon punt, Barcelona té vocació de capital d'estat, però recursos de capital de província. Això s'ha d'acabar. Barcelona ha de tenir a disposició els recursos necessaris per a projectar-se al món com a capital, i per això ha de ser capital d'un estat. Barcelona s'ha de recatalanitzar. És penós haver de dir això, però s'ha de dir. Ens visiten milions de turistes però no pot ser que rebentem de turisme. Hem deixat de ser una ciutat amb turistes i hem passat a ser una ciutat per a turistes. No pot ser que Barcelona sigui coneguda com una *spanish city* on es ve a beure, a passar-s'ho bé i a deixar-ho tot fet un fàstic. Un altre eix ha de ser fer de Barcelona una ciutat on es tinguin en compte els barcelonins. Però amb els recursos d'una ciutat colonial difícilment es poden afrontar els reptes que té la nostra societat. Per això hem de ser una capital d'estat.

—I mentrestant? Fins que Barcelona no sigui una capital d'estat, què?

—S'han de desemmascarar totes aquelles polítiques que volen condemnar Barcelona a ser la segona ciutat espanyola; s'han de desemmascarar totes aquelles polítiques que han contribuït a fer de Barcelona la capital mundial de l'antiglobalització, cosa que vol dir que aquí pot venir qualsevol, muntar una manifestació i deixar-te la ciutat paralitzada i feta un fàstic. Si no ets al govern, és l'únic que pots fer. Des de la regidoria que obtinguem, totes les actuacions de SI tindran com a objectiu fer conèixer, a través de Barcelona, el cas de Catalunya. Qualsevol que vingui de fora i passi per l'ajuntament, sortirà —si entra al despatx de SI— sabent perfectament que Barcelona és la capital de Catalunya, que és, en aquests moments, una colònia d'Espanya a la qual roben 22.000 milions d'euros cada any. És això que podem fer, perquè no podem governar.

—No podeu arribar a acords de govern amb CiU o PSC o Esquerra?

—Ara parlaré de manera precipitada, potser, perquè no hi ha cap marc

de programa. Parlo com a candidat a primàries. Avui, per arribar a qualsevol pacte, s'hauria d'estar d'acord a fer aquesta política de projectar Barcelona com a capital del proper estat català. En segon lloc, s'han d'arribar a desemmascarar aquestes polítiques que han deixat Barcelona en una situació de desgovern. I, en tercer lloc, s'ha d'estar disposat a reconèixer Barcelona com a capital d'un país sotmès econòmicament, políticament i culturalment a l'estat espanyol i al francès. Si s'està disposat a fer una política que inclogui tot això, sí que es pot pactar, però no crec que ni Trias ni Hereu s'avinguin a fer una moció al ple exigint que s'acabi l'espoliació de 22.000 milions d'euros. No ho crec. Ja que som a l'Ajuntament de Barcelona, podríem apadrinar un nou tancament de caixes com el del doctor Robert, el 1898. Hi estan disposats? Si hi estan, probablement sí que es podria arribar a un acord de govern.

—Preferiu que es presenti Hereu a Montserrat Tura, tal com han decidit les primàries del PSC?

—Amb tota sinceritat, és problema seu. Tant l'un com l'altre representen el passat i el fracàs d'unes idees. Les polítiques del PSC són una rèmora. No saben interpretar que hi ha hagut un canvi en el nostre sistema polític. No parlem d'alternança. El 10 de juliol es va demostrar que aquests partits que hi ha ara es van crear per a una cosa i ara no serveixen. No saben interpretar el canvi de mentalitat que es produeix a Catalunya. No han paït que l'eix del debat, a Catalunya, és la independència. Són personatges del passat i tant me fa l'un com l'altra.

—Les enquestes assenyalen que Trias obtindria més regidors.

—No podem ignorar que hi haurà un cert patró electoral similar al de les passades eleccions catalanes. Hi ha un cert afany de treure el tripartit de la ciutat de Barcelona. Les barrabassades que s'han arribat a fer i els personatges grotescos que han estat al capdavant! Ara parlo de l'alcalde Clos, conegut perquè va ballar una samba amb Carlinhos Brown damunt d'una carrossa. O l'alcalde Hereu, que va fer una consulta sobre la Diagonal que no va votar ni Déu i va costar 3,17 milions d'euros. Hauria de ser acusat de malversació de fons públics. En Trias la gent el veu com a mal menor. No és un candidat que desperti simpaties gaire

JORDI PLAY

grans. La política de CiU a l'ajuntament mai no ha estat caracteritzada per un patriotisme abrandat. Quan ha vingut el Borbó tots han acotat el cap.

—**Abans heu criticat l'excessiu nombre de turistes. Com es canvia això sense renunciar als ingressos econòmics que implica?**

—Això es fa aplicant mesures per a regular, per exemple, l'obertura de nous hotels. La segona, una campanya perquè les persones que vinguin a Barcelona sàpiguen que aquí s'aplicarà la llei si no es compleix un mínim civisme. Ara tothom porta Visa i es pot cobrar la multa amb Visa. I, si no, els porten a la comisaria de la Guàrdia Urbana i, davant la possibilitat de passar una nit al calabós, pagaran 50 euros tranquil·lament. S'ha d'acabar aquesta política d'impunitat. I, per part de l'ajuntament, s'ha de regular el creixement del turisme. No s'ha de deixar a l'anarquia. La Rambla n'és un cas clar. Som l'única ciutat del món que ha perdut el carrer més emblemàtic. El barceloní no hi va, a la Rambla. Ni a fer una cervesa ni a passejar. Només el dia de Sant Jordi reconquerim la Rambla. Això no passa als Camps Elisis de París: els parisencs conviuen amb els turistes en perfecta harmonia: van a fer cafè, s'hi passegen i hi ha cotxes. El parisenc se sent amo dels Camps Elisis. Els barcelonins deixem perdre la Rambla.

—**Però les dimensions de la Rambla i els Camps Elisis no són ben bé les mateixes.**

—Les ciutats també tenen dimensions diferents. .

—**Barcelona és insegura?**

—Per al turista, sí. A més, als hotels se'ls adverteix que és insegura i per a l'opinió pública internacional és insegura. Per al barceloní és més insegura que no pas anys enrere. Per una política permissiva —per part de l'Ajuntament de Barcelona— d'actituds incíviques al carrer. La Carta Municipal de Barcelona té mecanismes a través dels quals la inseguretat es pot combatre. S'ha de fer. La Guàrdia Urbana ha de tenir la seguretat que té el suport de les autoritats —evidentment, no pot haver-hi abusos ni excessos. En una metròpoli del segle XXI com Barcelona, és molt difícil de reduir a zero els problemes d'inseguretat. Però si apliques, com Giuliani a Nova York, la tolerància zero, te'n pots sortir.

—**Us han robat mai?**

—El cotxe, sí. I quan era petit, també. Ara, no. Potser perquè imposito (riu).

—**On viviu?**

—Al Poblenou. Jo no sóc barceloní de naixement. Sempre ho he dit. Vaig néixer a la Pobla de Segur, al Pallars Jussà. Però sempre ho he dit, no és d'ara, que sóc barceloní d'adopció: no m'ha quedat ni l'accent del català occidental. Visc a Barcelona des que tenia tres anys. El Guinardó va ser el meu barri d'infància i adolescència. Després vaig viure a Gràcia, quan em vaig independitzar, a 19 anys. Després vaig tornar al Guinardó. Després, en casar-me, a la Vila Olímpica. I ara visc al Poblenou, on em trobo molt bé.

—**Feu servir el transport públic?**

—Sí. I puc demostrar-ho. Mira: la T10

[i en mostra el revers]... i marcada! El transport públic caldria millorar-lo, però la regularitat i la qualitat ha assolit un bon nivell. I es pot fer servir amb tota tranquil·litat.

—**Sembla que el debat futur és com han d'estalviar llum les ciutats. Zapatero ha introduït el debat i...**

—Aquí no s'ha d'estalviar llum. Barcelona és una ciutat fosca. La Diagonal, el passeig de Gràcia i la rambla de Catalunya no són il·luminats com correspon a les grans artèries d'una ciutat com Barcelona. Per Nadal, aquesta ciutat fa pena. No passarà res si la nostra ciutat al vespre està més il·luminada. No ens costarà tant ni a casa haurem d'anar amb espelmes perquè fem això. Les grans artèries han d'estar ben il·luminades per dues raons: per estètica —per als barcelonins i per als turistes— i per seguretat: no és igual carrers en penombra que una bona llum perquè la gent vegi si atraquen aquell o l'altre i cridar l'alto.

—**S'ha acabat el temps dels grans esdeveniments per a renovar la ciutat?**

—Jo ho dic des del 1991, quan vaig escriure una crítica a l'alcalde Maragall a *Contra el senecisme polític*. Per a fer realitat les seves necessitats de creixement en infraestructures, Barcelona sempre ha hagut de buscar alguna excusa: l'any 1888, l'exposició de Rius i Taulet; l'any 1928, l'exposició de Montjuïc; l'any 1955, el Congrés Eucarístic; el 1992, els Jocs Olímpics; i el 2004, el Fòrum de les Cultures. Si Nova York ha de fer un perifèric nou, el fa: no s'inventa uns jocs olímpics per a fer el perifèric. Si Barcelona necessita unes rondes, les ha de fer. No s'inventen ruqueries com el Fòrum. Es fan i punt. És que, si no, ens surt més car, al final. El problema és que Barcelona no pot projectar-se al món; l'estat retalla tant com pot i la ciutat no té els diners que calen. Per això els catalans hem d'anar, com nens petits, a pidolar a Madrid i inventar-nos excuses. Passa que Rius i Taulet, el 1888, va anar a Madrid amb una dignitat a demanar l'Exposició; no com en Clos. L'era dels grans esdeveniments s'ha acabat, perquè ja no pot ser, però també perquè hem de fer les infraestructures que ens calguin sense excuses. Això serà quan esdevingui capital de l'estat català.

Alex Milian